

nære, noget Ønske om. Men Ministeren er altsaa klar over, at nye Skattekloder er der ikke, og at de Skattekloder, vi alt har i Brug, er udnyttede paa en saadan Maade, at vi ikke derigennem kan komme videre. Ministeren udtalte med Hensyn til den direkte Beskatning — og det er navnlig den, det drejer sig om —, at man ikke kunde komme videre. Jeg tør maaske ogsaa sige, sagde Ministeren, at Indkomst- og Formueskatten her i Landet efterhaanden er naaet saa højt, at det vist vil være vanskeligt at naa meget højere, og det kan ogsaa være farligt at gaa højere med denne Skat, i alt Fald saa længe, man endnu ønsker, at der skal finde Opsamling og Kapitaldannelse Sted, og den højtærede Minister hører dog sikkert til dem, der ønsker dette. Han er klar over, at den Skrue ikke kan drejes yderligere. Men til Trods for, at Ministeren saaledes ikke kan finde nye Skattekloder og ikke kan dreje Skruen haardere for de Skattekloder, vi alt har i Brug, møder han dog med en Oversigt over indeværende Aars Regnskab, hvorefter indeværende Finansaar vil give et Underskud paa ca. 40 Mill. Kr., idet Ministeren kalkulerer Indtægten til 510 Millioner og Udgifterne til 550. Jeg forstaaer ærlig talt ikke, hvorfor Ministeren har ladet sig drage saa stærkt af Indenrigsministeren, som han har gjort, thi da Finansministeren fremsatte sine Skatteforslag sidste Sommer, rationerede han Indenrigsministeren med et Beløb af ca. 200 Mill. Kr., men da han fremlagde Finanslovsforslaget, var han kommet op til at forøge Rationen til Indenrigsministeren med ca. 50 Mill. Kr. (*Finansministeren* [Brandes]; Hele Budgettet!). Ja, hele Budgettet, det er selvfølgelig hele Indenrigsministerens Budget, der er Tale om i denne Forbindelse. Jeg kan godt forstaa, at Finansministeren ikke holder af at høre dette, men det er nu det virkelige Forhold.

Endelig fremhævede Ministeren, at Forøgelsen af Statsgælden havde vi alle sammen været med til at stemme for. Det har Ministeren ganske Ret i, vi har været med til at stemme for alle Statslaanene, ogsaa Statslaanet paa de 120 Mill. Kr. Men vi havde i Virkeligheden Kniven paa Struben den Gang, thi Ministeren havde brugt Pengene i Forvejen, og saa skulde de jo betales.

Siden Ministeren nu er kommet ind paa dette, vil jeg dog ogsaa gøre nogle Bemærkninger angaaende disse Forhold. Ministeren udtalte i sin Tale forleden: „Man har bearbejdet Forslagene; man har

forhandlet om dem; man har haft noget forskellige Meninger om dem, men Udgifterne er blevet bevilget af begge Rigsdagens Ting“. Og han føjede til: „Og man maatte jo være fuldkommen klar over, at disse Udgifter ikke kunde afholdes af den løbende Indtægt paa Budgettet, derfor blev Statslaanene optaget“. Der har Ministeren ikke Ret, og det skal jeg søge at godtgøre overfor den højtærede Minister. Forud for Valget i 1918 var de finansielle Forhold paa Tale oppe i Landstinget, og Ordføreren for Venstre, Landstingsmand Jørgen Pedersen, udtrykte den Gang sin Betænkelighed med Hensyn til Fremtiden. Men den højtærede Minister saa overordentlig lyst paa Forholdene og udtalte ved den Lejlighed overfor Venstres Ordfører i Landstinget følgende bemærkelsesværdige Ord — det var den 12. Marts 1918: „Hvis man kunde tænke sig, hvad snart ikke nogen af os kan, at Verdenkrigen ophører indenfor en rimelige Frist, f. Eks. inden næste Finansaar udløber, vil vi faa en overordentlig heldig Stilling i finansiell Henseende ved de Indtægter, Staten ad ordentlig og overordentlig Vej faar“. Hvis Verdenkrigen altsaa sluttede inden næste Finansaar, vilde vi faa en overordentlig heldig finansiell Stilling. Nu maa jeg gøre opmærksom paa, at Verdenkrigen sluttede i Midten af det Finansaar, Finansministeren pegede paa, saa han fik sit finansministerielle Ønske opfyldt med Hensyn til Verdenkrigens Slutning. Paa det Grundlag gik vi saa til Valg i 1918, og det radikale Venstre fremhævede overalt de gode finansielle Forhold, vi havde her i Landet, med Henblik paa Finansministerens Udtalelse i Marts Maaned. (*Ivar Berendsen*: Jeg har aldrig fremhævet det, og jeg var dog Ordfører!). Det radikale Venstre udover Landet gjorde det i hvert Fald; jeg var ikke sammen med det ærede Medlem her inde i København; men der vil sikkert være Vidnesbyrd nok fra den Valgkampagne, saa Protesten nytter aldeles ikke det ærede Medlem. Man hævdede den Gang, at vel havde vi faaet en Forøgelse af vor Statsgæld — det var man klar over, og det var en Kendsgerning, man ikke kunde komme uden om —, men Kassebeholdningen var steget i omtrent tilsvarende Grad. Efter Valget, da vi kom ind igen, begærede den højtærede Finansminister et Statslaan paa 60 Mill. Kr. Det var i Slutningen af Maj 1918. Ministeren fremhævede ved den Lejlighed — og med Rette —, at han ikke i Øjeblikket